

кътъ ѝ Благой и Коце съ Марийка. Дружина немалка. Вървѣхме по пътя съ весели и радостни лица. Прѣдъ насъ припкахъ рѣка за рѣка Коце и Марийка. Слѣдъ тѣхъ вървѣше кученцето имъ Бѣльо. То повече отъ всички се радваше. Щомъ излѣзохме отъ вратата, почна да лае, да скимти, да припка отъ радостъ и да се търкаля по земята. Послѣ почна да рипа върху всѣкого и да имъ ближе рѣцѣтъ. То припна и върху дѣцата, лизна ги по страничкитѣ и се отдалечи на прѣдъ съ вирната нагорѣ опашка и завита като прѣстенче.

Бѣльо бѣше рунтаво куче, късо, клапоухо. Колко се радваше, когато излизаше нѣкъдѣ съ господаритѣ си! Никѣдѣ не ги оставѣше. Влѣзе ли въ нѣкоя къща, изведнѣжъ се пѣхнало подъ стола на господаря си и чака до като излѣзе той. Нѣма ли столъ, свива се на кълбо до краката му и си лежи. Щомъ стане домакиня, то изведнѣжъ излиза изъ вратата припка и се радва. И сега сѣщо тѣй припкаше и се радваше.

Вървимъ. По пътя ни срѣщнахъ приятели и познати. На едни свалихъ шапка, на други приказвахъ, а на трети само се усмихвахъ. Тамъ да приближимъ до казармитѣ, Марийка радостно извика;

— Мамо, така Богданка, така Богданка иде! . . .

Наистина изъ прѣчната улица се зададохъ госпожа Богданка и господинъ Димитъръ — мъжъ и жена. Богданка и Димитъръ бѣхъ наши приятели. Спрѣхъме се на пътя и поприказвахъ. Като разбрахъ, че отиваме на расходка, и тѣ пожелахъ да дойдѣтъ. Приехъме ги, и тѣй дружината ни се увеличи още съ двама добри и весели другари.

Ето вече сме край казармитѣ. Войниците шѣтатъ и се расхождатъ. Ние ги заминахъ. Ето сега сме до рѣката. Мосчето ѝ е тѣсно и здраво. Ние се спрѣхъме на него. Погледахъме весело въ водата. Тя си течение буйно и се пѣнѣше. Слнцето грѣеше и отражаваше лѣчитѣ си въ нежъ. Бѣльо уморенъ отъ припкане се хвърли въ нежъ и се окъпа. Послѣ излѣзна, изтърси се отъ водата и пакъ припна нататкъ.

Тая рѣка се казва Перловска. Нарича се тѣй, защото перѣтъ на нежъ. Отъ нежъ се образува и езеро при „Моста съ орлитѣ“. Колко весело е когато ловимъ риба по нежъ. Минжлата година азъ и единъ мой приятель нѣколко часа ловихъме и наловихъме цѣли двѣ оки. Започнахъме отъ езерето и вървѣхме все нагорѣ изъ рѣката. Той хвърляше сертмето, пѣкъ азъ носѣхъ торбата и обущата му (той бѣше съ боси